

1605. 18. Marts 1885: Eneste Beh. af Forst. t. Best. om en Adresse til Kongen. 1606

tolkning, som er givet af det ærede Medlem. Jeg har fuld Tillid til, at alle andre Mennesker i Verden forstaa det saaledes, som vi have villet det. Det ærede Medlem sagde, at dersom Meningen skulde være at sigte Modstanderne, kunde Formanden ikke have ladet en saadan Sigelse passere. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa Regjeringens Organ i Vinter har udtalt sig, gjør det ikke blot tilladeligt, men gjør det til en meget ubehagelig Bligt at tro om sine Modstandere, hvad man før ikke har troet. Jeg undtager deraf det ærede Medlem. Det ærede Medlem har erklæret, at han betragter de to Things Samtykke for nødvendigt til ethvert Fremstridt paa Lovgivningens Omraade. Han erklærede — jeg skrev Ordene op, medens han sagde dem — at de to Things Samtykke behøvedes, for at der kunde ske Fremstridt paa Lovgivningens Omraade, altsaa for at der kan optages nye Bevillinger paa Finantsloven. For at der kan ske noget som helst Nyt fra den hidtil bestaaende Tilstand, er begge Things Samtykke nødvendigt, og dette Things Mei er altsaa tilstrækkeligt til at standse Arbeidet. Det er en korrekt Opfattelse fra det ærede Medlems Side, og jeg noterer, at han altsaa ikke er enig med de Grundlovbrydere's Fortolkning, der høres udenfor denne Sal. Det gjør jeg med Anerkjendelse; jeg skylder at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem har udtalt det. — Det ærede Medlem sagde tilsidst, at han betragtede det hele Forslag som et Skattract for at dække vor Uvillighed til at forhandle om Finantsloven. Dertil behøves intet Skattract; thi der er ingen Uvillie. Vi ere i dette Thing villige til at blive ved det, vi have tilbudt ved Bde Behandling af Finantsloven, nemlig at forhandle den i Fællesudvalg. Der er ikke Spor af nogen Uvillie i saa Henseende, og der er ikke Noget som helst at dække. Men jeg kan ikke fragaa, at jeg ikke har nogen som helst Tro til, at det bliver muligt at tilveiebringe den fornødne Tid, efterat man fra alle Sider har gjort Alt, hvad man kunde gjøre for at forlorte Tiden ved at gjøre den næsten utrolig kort til denne Forhandling. Jeg siger derfor, at vi fra vor Side staa uforandrede paa den samme konstitutionelle Praxis, som har herstet be-

standig. Men jeg tilstaar, at det jo er muligt, at denne Adresse kan have aabnet Døren for, at der ikke er ret meget Gehalt i endnu at tale om en Forstaaelse paa Finantsloven inden den 1ste April. Det er muligt under den Forudsætning, at der virkelig er Noget, der skulde have troet, at det var muligt saelig at behandle 250 Differentpunkter paa Regjeringens Lov i 3 à 4 Dage, at forhandle om dem med Modstandere, og at naa til et Resultat om dem i Løbet af 3-4 Dage. Hvis der er Noget, der har troet paa den Politiks Mulighed, vil jeg antage, at han har opgivet denne Tro, men det har jo meget lidt Interesse for Diebliffet. Hvad der for os er aldeles klart, er, at som Forholdene nu ere og med den Udsigt, der er til nu lige overfor de Erklæringer, der have lydt fra Regjeringens Side, hvor den fastholder sin Stilling paa Finantsloven og med den Støtte, den har faaet igjennem det andet Thing, og med den Mulighed, der er for at faae en længere Tid, efter at vore Modstandere have forhindret os deri, er nu det Dieblif efter vor Mening kommet, hvor Kongemagten maa træde frem, og det er Adressens sande, virkelige Betydning. Det er en ærbødig Henvendelse til den kongelige Myndighed om at tage fat nu, fordi det er den eneste Magt, der i dette Dieblif efter al Sandsynlighed kan fri os ud af det Uføre, hvori en uheldig ministeriel Taktik har ført os ind.

Thomsen: Da jeg har forstaaet, at det er den høitærede Formands og det høie Things Medlemmers Ønske, at denne Debat saa vidt mulig skal afsluttes i Dag, skal jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Den første Bemærkning, som skal være meget kort, er lige overfor det høie Thing. Jeg havde Leilighed til ved den Udtalelse, jeg sidst fremsatte, at gjøre det høie Thing en Undskyldning for, at jeg havde brugt et Udtryk, som den høitærede Formand mente, at jeg hellere skulde have ladet være at bruge. Jeg staaar naturligvis ved denne Undskyldning, jeg har gjort det høie Thing, men jeg tillader mig som undskyldende Moment for mig at fremhæve, hvad jeg ikke før havde fuldstændig præsent, at den Uttring, jeg kom med, kun var et Citat af, hvad der tidligere er sagt